

2018



ZEMPLÉNI
FESZTIVÁL

2018 AUG. 10 – 19.

„MAI NAGYBÁNYAIAK”

kortárs nagybányai magyar képzőművészek kiállítása
a Zempléni Fesztiválon



„MAI NAGYBÁNYAIK”

kortárs nagybányai magyar képzőművészek kiállítása
a Zempléni Fesztiválon

Dudás Gyula, Győri Sánta Kinga, Kása Dávid, Kovács Bertalan,
Les Pál, Szántó Andreász



„Mai nagybányaiak”

Dudás Gyula, Győri Sánta Kinga, Kása Dávid, Kovács Bertalan, Les Pál, Szántó Andreász



Ha a művészettörténetben egy kicsit is járatos ember betéved Nagybánya egy-két megmaradt szűk utcájába, vagy főterére, esetleg távolról szemléli a város ikonikus református templomának tornyát, könnyen úgy érezheti, hogy ismerős ebben a városban. Még akkor is, ha soha nem járt itt.

„Genius loci - a hely szelleme” az a fogalom, ami legjobban leírja ezt az érzést. Hamvas Béla erről egy rövid eszmefuttatásában ezt írja: „A hely sohasem definiálható, ezért a helynek nincs tudománya, ellenben van költészete, művészete és mítosza.” Úgy vélem, Nagybánya nem szűkölködik költészetben és mítoszokban. Főleg pedig nem művészetben. Az egykori nagybányai festőiskola és művésztelep annyira része a magyar képzőművészet múltjának, hogy sokan annak huszadik századi történetének jó részét azonosítják vele.

A hely szelleme egykoron kialakul, de el is enyészhet, ha nem táplálkozik folyton valami

újjal, valami fontossal. Ha nem teremtdőnek újabb mítoszok, nem születnek újabb művek. A mai nagybányai képzőművészetnek nincs mit szégyenkeznie e tekintetben. Élnek és alkotnak képzőművészek szép számmal e városban. Magyarok és románok egyaránt. Dolgoznak, és munkásságukkal egyre újabb mozaikkockákkal egészítik ki a nagy egészet, a város egyedi, semmihez sem hasonlítható arculatát.

A magyar közönséget érthető okból azonban nyilván jobban érdeklik azok a magyar művészek, akik e város vonzásában dolgoznak. Munkáikon hol nyilvánvalóan felfedezhető az egykori művésztelep formái, technikai öröksége, hol csupán inspiráció és szellemi táplálék.

Az egykori nagy művész elődök hagyatékának ápolásán túl egy dolog azonban közös mindannyiukban: a magyarság felvállalása. Bár a szó klasszikus értelmében nem alkotnak művészcsoportot, a szellemi egymásra hatás mindenképpen fontos része munkásságuknak.

A Zempléni Fesztivál 2018. évi kiállítási programja arra vállalkozik, hogy egy áttekintő képet nyújtson a mai Nagybánya magyar képzőművészetéről. Nyilvánvaló, hogy az itt kiállító hat művészen kívül még nagyon sok kiváló magyar alkotó dolgozik a városban. Mégis úgy gondoljuk, hogy ez a hat képzőművész hitelesen és átfogóan reprezentálja azt az eszmei közeget, amely ma jellemezi a bányavidéki város magyar művészeti életét.

A Zempléni Fesztivál szervezői köszönetet mondanak a nagybányai Teleki Magyar Ház munkatársainak azért a segítségért, amit a kiállítás-sorozat létrehozásához nyújtottak.

***2018. augusztusa
Bordás István, a kiállítássorozat kurátora***



Dudás Gyula (1929–2015)

Helyszín: **PIM – Kazinczy Ferenc Múzeum**
(Sátoraljaújhely, Dózsa György út 11.)

Megtekinthető: **2018. augusztus 11-től szeptember 30-ig,**
keddtől vasárnapig 9-től 17 óráig.

A régi Nagybánya, a nagynevű művésztelep és festőiskola egyik utolsó tanúja és tanúságtevője az erdélyi Maroshévízen született. A nagyhírű nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium neveltje volt, majd - miután a háború végeztével a család felköltözött Kolozsvárra - 1949-ben a kincses városban szerzett tanítói oklevelet.

Tanítóképzősként „az volt az álmom, hogy egyszer vagy színész leszek, vagy festő” – emlékezett vissza életének erre a korszakára. Először a színészzel próbálkozott - sikertelenül felvételizett a marosvásárhelyi Szentgyörgyi Sándor Színművészeti Főiskolára - majd 1953-ban a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskola hallgatója lett. Mesterei Kádár Tibor és Mohy Sándor voltak.

1958-ban Nagybányára került, ahol az akkori-ban alakult Zene- és Képzőművészeti Iskolában tanított rajtot és kerámiát. Az otthonra találás, megállapodás korszaka volt ez. Még él Ziffer, Nagy Oszkár, dolgozik Balla József. A Virághegy,

a Kereszthegy, Morgó, Klostromrét kincseit őrző város Dudás Gyulát is keblére fogadta, táplálta javaival, hogy később majd megteremthesse gyümölcseit ezeknek az esztendőknél. S hogy bátran mondhasa nyugdíjazását követően az őt terveiről faggató riporternek: „Festeni fogok. ... Ne kérdezd minderre mikor kerül sor, a fontos, hogy foglalkozom a gondolattal. Aztán egyszer csak beindul a motor. És akkor nem hagyom megszáradni a festéket a palettán...”.

És nem hagyta... A katedra kevés időt hagyott az alkotásra, nyugdíjazását követően azonban minden percét a festésnek áldozta. Hazai és határon túli tárlatok, egyéni és csoportos kiállításai mellett erdélyi és anyaországi (bugaci, lakitelki, hejcei) alkotótáborokban dolgozott, táborvezetőként is ugyanannak az alkotói nyitottságnak a szellemében tanítva „diákjait”, mint amelyet mestereitől megörökölt. Nem véletlenül fogalmazott így később a hejcei alkotótábor egyik krónikása: „Ő maga bár hú maradt a tájképek-



hez, a szabad alkotásban senkit sem befolyásolt. Beszélgetett minden művésszel elképzeléseit illetően, de nem erőltetett rá senkire semmilyen egysíkú megközelítési formát.”

Ha két igazán fontos jellemzőjét kellene kiemelnünk ennek az időszaknak, akkor egyrészt a FESTŐ természetszemléletét, nagybányaiságát, másrészt az EMBER közösségi érzékenységét, felelősségérzetét említhetjük – a hajdani nagybányai festőiskola legveretesebb hagyományait.

Elismert és megbecsült képzőművészként is jelen volt a hazai és nemzetközi művészeti élet – a Romániai Képzőművészeti Alap, a kolozsvári Barabás Miklós Céh, a stockholmi Egyetemes Magyar Képzőművészeti Egyesület – forgatagában. A Nagybányai Magyar Képzőművészek Társasága szellemi vezetőjeként oroszánrészt vállalt a hazai képzőművészeti élet szervezésében is.

Amilyen ő maga volt, olyanok a festményei: alkotói céljának nevezte, hogy műveivel minél több napfényt és melegséget vigyen embertársai lelkébe, otthonába. Ízig-vérig nagybányai képzőművésszel állunk szemben, tájképfestőnek vallotta magát, a Morgó-alji műterem hívőseben született alkotások is ezt igazolják. Régebbi, sötétebb tónusú képeit, a fekete hollós-tulipános-seprűs festményeket utolsó korszakában egy derűsebb színvilág váltotta fel. Hideg-havas utcacérszletei, a zuzmarás téli tájak, a vakító vörösben, sárgában, barnában tobzódó nagybányai, hortobágyi nyári tájképek egyaránt derűs tisztaságot, meleget sugároznak.

Idős kort ért meg, szinte utolsó percében is dolgozott. Három évvel ezelőtti halála nagy vesztesége a nagybányai művészeti életnek, az ottani magyar közösségnek. Munkáit számos hazai és külföldi múzeum és magángyűjtemény őrzi.



Győri Sánta Kinga (1973–)

Helyszín: **A Művelődés Háza és Könyvtára galériája**
(Sárospatak, Eötvös út 6.)

Megtekinthető: **augusztus 11-től augusztus 31-ig**
mindennap 10-től 18 óráig,
és a rendezvények idején.

A fiatalabb nagybányai művészgeneráció egyik legreprezentatívabb és legaktívabb képviselője. A művészváros szülötte. 1998-ban végezte a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Akadémiát, majd akkori, szobrász férjével vizsztatért Nagybányára, ahol a helyi kortárs művészeti élet mozgatórugóivá váltak. Az évente megszervezett „Identitások” című csoportos kiállításra neves külföldi fiatal művészeket is meghívtak, ugyanakkor számos nemzetközi művészeti tábor résztvevőiként, szervezőiként vívtak ki tiszteletet.

Győri Kinga jelenleg a helyi művészeti iskola tanára, fiatal tehetségek lelkes vizuális nevelője. Művészetét motívumaiban és technikájában is állandó megújulás, változatosság jellemzi. Deuten Makkai Réka művészettörténész így méltatja:

„Vannak festmények, amelyek lenyűgöznek. Vannak festmények, amelyek elgondolkoztatnak. Ritkán vannak festmények, amelyek felébresztik az emberben a birtoklási vágyat!



Első találkozásom Kinga festményével Kolozsváron történt bő tíz évvel ezelőtt, nagybányai művészek csoportos kiállításán. Anyira rabul ejtett akkor a kiállított képe, hogy felkutattam Kingát, leutaztam Nagybányára, hogy személyesen is megismerjem és még több festményét láthassam. Azóta is figyelemmel kísérem munkásságát.



Ahányszor megnézi az ember a képeit, annyi-szor tárnak fel újabb és újabb részleteket. Kinga sorozatfestő. Elindul egy részlettől, egy motívumtól, azt kiteljesíti, átalakítja, megpróbálja több metamorfózisban, ameddig már nincs tovább – s akkor feltűnik egy új motívum. Általában egy sorozat több éves munka, amelybe Kinga életének örömei és megpróbáltatásai is bele vannak szöve.”

„Kinga mindig a legsötétebb indulatoktól indul, melyeket nagy erőbedobással megpróbál legyőzni. Minden képe egy küzdelem és egy lépés előre, hogy elérje a végső szepet: a szeretetet, a reményt. Kinga megfestette számmunkra a maga kis hercegét, és engem is örökre megszelídített képeivel.”

Győri Kinga az elmúlt másfél évtizedben számtalan egyéni és csoportos tárlaton mutatkozott be alkotásaival, nem csak Erdélyben és Magyarországon, de Európa más országaiban-városában is, Bukaresttől Lengyelorszáig és Szlovákiáig, Angliától Olaszorszáig, Ukrajnától és Kárpátaljától Koppenhágáig. Nemzetközi művésztelepeken tökéletesítette tudását Olaszországban (Nápoly, Milánó), Lengyelországban és Szlovákiában, valamint Magyarországon (Budapest, Békéscsaba, Biharkeresztes, Kőtelek, Nagykőrű, Kéked) és Romániában (Nagyzerind, Koltó).

Tagja a Romániai Képzőművészek Társaságának, a budapesti Mednyánszky Társaságnak (2011) és a kolozsvári Barabás Miklós Céhnek.



Kása Dávid (1951–)

Helyszín: **Szent Erzsébet Ház**
(Sárospatak, Szent Erzsébet út 13.)

Megtekinthető: **augusztus 10-től szeptember 30-ig, hétfőtől
péntekig 10-17 óráig, szombaton 10-14 óráig.**

A Szatmár megyei Ákos nagyközségben született. A nagybányai művésztelep régi híre és varázsa szinte még gyermekfejjel vonzotta Nagybányára, ebbe az akkor még szinte érintetlen, festői múlttal és környezettel rendelkező kisvárosba, ahol... szobrásszá vált. A középiskola elvégzése után Véső Ágoston festőművésztől tanult rajzot, grafikát és festészetet. 1980-tól húsz éven keresztül a nagybányai művésztelepen dolgozott. Mestere Kondrák Károly kiváló szobrászművész volt.

„Nagy fájdalommal, de mégis nagy szeretettel gondolok ezekre az időkre” – emlékezik később a Kondrák Károllyal folytatott beszélgetésekre, vitákra, amelyek mindig kollegiális, baráti hangulatban zajlottak. „Csodálatosak voltak ezek a sokszor órákat, naphosszat tartó beszélgetések... Apai jósága, mellyel irányomban viseltetett, az a magasfokú intelligencia és határtalan türelem, melyet a kő nem éppen könnyű megmunkálásában szerzett, a vélemé-



nyében örökösen megnyilvánuló jó ízlés, mind nagy elismeréssel és tisztelettel töltöttek el.”

Kása Dávid a kő egyik legnemesebb és legigényesebb fajtájában, márványban gondolkodik és dolgozik. „Közel 30 éve viaskodom a kővel. Szinte minden anyagi érdek és elégtétel nélkül, mert a szobrászattól sajnos nem lehet megélni. De érte élni, mégis érdemes. A szobrászat számomra elsősorban nem anyagi, hanem elvi kérdést, szakmai kihívást jelent. A kő számomra



egy külön világ, hova bárki be nem juthat. Tisztaságával és keménységével már egymagában is tiszteletet parancsol.” – írta magáról még 2009-ben.

Választott formavilágát illetően művészete a lírai absztrakthoz áll közelebb. Nem föltétlenül és nem csak az újat, a divatosat keresi (mert az múlandó), hanem a szépet, a jót, az örök értéket képviselő szellemiséget igyekszik az anyagba átvinni és megfogalmazni.

Csodálattal tölti el az élő sejt, a mikroszkópikus világ gazdag formai variációja, az évezredekben át csiszolódó kavics formai tökéletessége. Határozottan érdeklődik a keleti kultúra, a kelet művészete. Sokat foglalkoztatja a magyarság szellemi és tárgyi néprajza; a magyarság népi motívumainak változatait nagy szeretettel faragja márványba, persze erősen stilizálva, inkább szobrászi formái díszítő elemeiként. Letisztult, görögös formáiban is a magyaros temperamentumot, a magyar gondolkodásmódot próbálja kifejezni.

A szobrásztárs, Törös Gábor szavait idézve: „sajátos egyensúly jellemző szobraira. A kivitelezés igényessége elővarázsolja a kő rejtett szépségét. A márvány áttetszősége, erezettségére nagyszerűen segíti mondanivalóját. Többször áttöri a formát, belső teret alakít ki. Meditációk a kezdetekről, az életről, az időről, az élet értelmezéséről – ezek jellemzik művészetét. Ahogyan viszonyul az alkotáshoz, ahogyan része életének az állandó munkálkodás, a szép, kifejező szobrok faragásának motiváltsága, elismeréssel tölti el.”

Kása Dávid jelenleg a nagybányai művésztelepen kívül, de továbbra is szobrászként dolgozik. Tagja a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Társaságának, valamint a Barabás Miklós Céhnek. Egyéni kiállításai mellett csoportos tárlatok keretében állított ki többek között Budapesten, Nagybányán, Marosvásárhelyen, Kolozsváron, Székelyudvarhelyen, Csíkszeredában és más erdélyi városokban.



Kovács Bertalan (1951–)

Helyszín: **Zempléni Múzeum**
(Szerencs, Eötvös út 6.)

Megtekinthető: **augusztus 12-től szeptember 30-ig, hétfő és péntek között naponta 8-tól 17 óráig, szombaton és vasárnap 10-től 17 óráig.**

Nagybányán született 1951-ben P. Kovács Ferenc, a kolónia ismert festőművésze gyermekeként. 1975-ben elvégezte a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskolát. Mesterei a Szőnyi-tanítvány Abodi Nagy Béla, a színek világának mestereként ismert Radu Fulger és a töprengő, filozófikus alkotóként nyilvántartott, Németországban elhunyt Tóth László voltak. 1975-89 között a Turnu Severin-i (Románia) Művészeti Iskolában tanított rajzot. 1990-től Nagy-



bányán él és dolgozik, ahol a helyi Képzőművészeti Egyetem tanára volt nyugdíjazásáig.

A száraz életrajzi adatokon túl Kovács Bertalan festészete egyszerre modern és hagyományokban gyökerező. Motivumai és festményeinek tájközpontúsága a helyi gyökerekre utalnak vissza – meghatározó jegyei között ugyanakkor a neveltetés hatása is megtalálható. Mesterei közül Abodi Nagy Bélát érzékeny, vérbeli koloristaként tartjuk számon; Kovács Bertalan színvilágára figyelve egyértelműen felfedezhetjük a rokonítható szálakat. Tóth Lászlótól talán a filozófikus attitűdöt örökölte a művész, Radu Fulgertől pedig az emberközpontúságot: tájai sohasem önmagukban valók, az ember jelenlétét mindig ott érezzük bennük.

Míndez Kovács Bertalannál egyfajta sajátos, építkező szemléletben ötvöződik: legyen az nagybányai táj, útirajz, vagy absztrakt alkotás, a festőművész saját belső és külső művészi világának vizuálisan megfogalmazott alkotóeleme-



it helyezi egymás mellé, illeszti össze úgy, hogy míndez egy új struktúrát, új képszerkezetet eredményez. Így alakul ki az a jellegzetes, karakteres festészet amelyet a szigorú kontúrok közé

szorított finom, tiszta, élénk színek jellemeznek, s amely az alkotót meghatározza.

Kovács Bertalan tematikája, gondolkodásmódja alapjában természetelvű, sőt konkrétan a tájhoz kötődő, ugyanakkor friss festőiségtől hiteles és őszinte. Lovakat ábrázoló munkái egyedi szimbólumvilágot teremtenek.

Móricz Zsigmondtól származik az idézet: „Az ember és a ló, ősi s meglehetősen ismeretlen okok miatt, olyan barátságban tud egymással lenni, mint semmi más állattal. Az embernek imponál a ló. Lehet, hogy a lónak is az ember.” A lovak mozgását, természetes harmóniáját és jellemét azonban legalább annyira nehéz hitelesen visszaadni, mint az emberekét – akiknek egyéniségét, erényeit és hibáit legtöbbször a kedves háziállat is magán hordozza (gondoljunk a kolozsvári Mátyás szobor büszke tartású ménjére, vagy Don Quijote girhes lovára). Érdemes tehát Kovács Bertalan lovait is megfigyelni: lehet, hogy ezeket tanulmányozva többet tudunk meg a művészről mint sok-sok beszélgetés útján – vagy lehet éppen ezek a lovas képek igazolják majd vissza a benyomást, amelyet a beszélgetések során a művészről kialakítottunk...



Les Pál (1952–)

Helyszín: **Újbástya Rendezvénycentrum Urbán György Kiállítóterme** (Sárospatak, Szent Erzsébet út 3.)

Megtekinthető: **a fesztivál alatt mindennap 10-től 18 óráig, augusztus 21-től szeptember 30-ig hétköznapokon 8-tól 16 óráig.**

A klasszikus nagybányai piktúrán nevelkedett festőművész Nagybányán született. Civil szakmája szerint nyugdíjazásáig bányászati topográfusként dolgozott, Nagybánya-környéki kitermeléseken.

Egyéni kiállítása 1976-ban volt először, ekkor még kerámiáit és ötvösművészeti munkáit állította ki Nagybányán. A fazekasmesterség alapjait Bagosi Sándor keramikustól sajátította el. A festészetben Dudás Gyula, Agricola Lídia, Weith László és Kovács Bertalan voltak mesterei. 2005-2008 között a Nagybányai Egyetem képzőművészeti szakát is elvégezte.

Az elmúlt években Erdélyben többek között Nagybányán és Kolozsváron, az anyaországban pedig Nyírbátorban voltak egyéni tárlatai. Csoportos tárlatok keretében Budapesten, Hódmezővásárhelyen, Kecskeméten, Aradon, Bukarestben és Nagybányán, valamint Lengyelországban voltak láthatóak alkotásai.

Les Pál tevékeny tagja a művészvilág közösségeit jelentő alkotótáboroknak: dolgozott Bu-

gacon és Szolnokon (Dudás Gyula festőművész vezetésével), ugyanígy a Munkácsy-díjas nagybányai alkotó, Véső Ágoston által alapított és vezetett Felsőbányai Tájképfestő Telepen, valamint Szerbiában és Bulgáriában is.



Munkái az utóbbi években továbbléptek a bányavidéki tájak ábrázolásának megszokott sémáin. Az épületek vizuális struktúráit kutatja: az eredeti képet elemeire bontja, majd – különös hangulatú ábrázolásokat hozva létre – formáiban és színeiben újra összerakja. Legújabb projektjének a „Nemesítés” címet adta. Talált tárgyakat, szétfoslott épületelemeket helyez „nemesfém foglalatba”, ily módon élesztve újjá azokat, újrafogalmazva az idő és a tér értelmezését.

A kerámiával sem szakított teljesen. 2011-2012-2013-ban Bodonyban és Szébenben zsűrizett hagyományos kerámiákat, Csopor István vezetésével.

Tagja a Képzőművészeti Szövetség nagybányai fiókjának, alkotásait hazai és külföldi mángyűjtemények őrzik.



Szántó Andreász (1946–)

Helyszín: **Paulay Ede Színház Galériája**
(Tokaj, Serház utca 55., bejárat a Bormúzeum felől)

Megtekinthető: **augusztus 12-től szeptember 30-ig,**
hétfő kivételével naponta 9-től 17 óráig.

Szántó András, vagy Andreász – ahogyan műveit szignálja – mindig is szerencsét ígérő csilagzatának tulajdonította, hogy a nagybányai festőiskola alapításának félszázados évfordulóján, azaz 1946-ban született, Szatmárnémetiben. Hetvenedik életévét töltötte be tehát, amikor a nagybányai festőiskola – pár évvel ezelőtt – a százhuszadikat. A kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskola elvégzését követően, ahol mestere Feszt László volt, 1970-ben került Nagybányára. A rendszerváltásig rajztanárként dolgozott a város különböző iskoláiban, azóta szabadúszó festőművész.

Életben, művészetben sokmindennel megpróbálkozott. Szenvedélyes szívű. A vitorlázó repülésnek csak 45 évesen mondott hivatalosan búcsút, de az egykori aranykoszorús bajnok olykor ma is gépre ül. Ami a művészetet illeti: a plakátgrafikával való kacérkodást követően egy már több mint 500 éve ismert technikát fejlesztett tovább: az aquafortét.



Szép rézkarcai, városképei révén vált elismert művésszé. Majd felhagyott a jól bevált technikával, részben a közönség által megszokott és megszeretett motívumkörrel is: fogta a nagybányai Balla József hagyatékából tulajdonába került néhány ecsetet, vásznat, amelyek mellé később az ugyancsak nagybányai grafikusmű-

vész Walter Frigyesztől festőállványt is örökölt, s szinte egyik napról a másikra nekiállt aktokat, napraforgókat, portrékat festeni. No és persze „nagybányai kék” eget, zöld füvet, piros cseréptetős házakat. Szigorúan csak vászonra, hiszen „nagybányai festőnek” vallja magát, a hajdani híres művésztelepi hagyományok folytatójának.

Bár műtermének sarkában sokáig ott állt a rézkarcok készítéséhez szükséges felszerelés, ma már olajfestmények – tájképek, portrék, aktok, virágok – fogadják a hozzá látogatót, az utóbbi évtizedekben években elsősorban a festészetnek él. Mint mondja: úgy érzi, hogy a rézkarc bizonyos témák feldolgozásához túlságosan is kemény; méretbeni kötöttségei és színei sem elégségesek ahhoz, hogy a kívánt témák szépségét az igényelt szinten kifejezhesse.

Sokat fest és gyorsan, általában egyszerre több képen is dolgozik. Csakis műteremben, szabadban soha. Ma is szereti az újat, a változatosat. „Festészete egyfajta kelet-európai hiperrealizmus, amelyet mély érzelmi töltése, hagyományhűsége és a színek lágy, lírai használata különböztet meg az amerikai változattól” – írja róla Pogány Gábor művészettörténész. Vallja, hogy az ember feladata az új keresése. „Haez nem lenne – nyilatkozta egyik interjújában – mindvégig ugyanabban a monotonásban tapicskolnánk, de előbbre nem haladnánk.”

Csoportos kiállításokon vett részt Bécsben, Stockholmban, Munkácson, Berlinben, Dortmundban és természetesen számos hazai



és anyaországi városban. Egyéni kiállításai Magyarországon, Olaszországban és persze itthon, Nagybányán is találkozhatott a nagyközönség. Művei hazai és külföldi múzeumokban egyaránt megtalálhatók.

Impresszum

Kiadja az **Interkultur Hungaria Közhasznú Nonprofit Kft.**

Felelős kiadó: **Turjányi Miklós fesztiváligazgató, az Interkultur Hungaria Kft. ügyvezetője**

A kiállításokat a Sárospataki Képtár gondozta, kurátor: **Bordás István**

A kiállítások megvalósításában partner volt a nagybányai **Teleki Magyar Ház**

A művészekről szóló ismertetőket és a katalógusban szereplő nagybányai fotókat a **Teleki Magyar Ház vezetője, Dávid Lajos** készítette

Katalógus terv és kivitelezés: **Á.Tóth & Barátai Produkciós és Reklámügynökség Kft., Miskolc.**

Játsszon velünk!

5

Látogasson meg a **Zempléni Fesztivál** időtartama alatt, **2018. augusztus 10 és 19 között** a fesztivál "Mai nagybányaiak" kiállításai közül legalább ötöt, és kaphat egy Nagybánya és környéke című, a Nagybányai Teleki Társaság által kiadott könyvet, vagy megnyerheti a fődíjat, egy két személyes hosszú hétvégi látogatást a híres festőiskola városába.

A részletek a Zempléni Fesztivál programfüzetének végén és a **www.zemplenfestival.hu** honlapon, az egyes kiállításoknál olvashatók el.

www.zemplenfestival.hu



